

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: V

Strona pozwana: Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants, Securex Intégrity ASBL

Sentencja

Artykuł 87 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że osoba, która w dacie zastosowania rozporządzenia nr 883/2004 wykonywała pracę najemną w państwie członkowskim i działalność na własny rachunek w innym państwie członkowskim, podlegając zatem jednocześnie ustawodawstwu mającym zastosowanie w dziedzinie zabezpieczenia społecznego tych dwóch państw członkowskich, nie miała obowiązku — aby podlegać ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009 — złożenia wyraźnego wniosku w tym celu.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) — Compagnie d'entreprises CFE SA/Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-43/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Zarządzenie — Wyznaczenie specjalnego obszaru ochrony zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG — Ustalenie celów w zakresie ochrony oraz pewnych środków zapobiegawczych — Pojęcie „planów i programów” — Obowiązek przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko)

(2019/C 263/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compagnie d'entreprises CFE SA

Strona pozwana: Région de Bruxelles-Capitale

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 i 4 dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko należy interpretować w ten sposób, iż z zastrzeżeniem ustaleń, których powinien dokonać sąd odsyłający, zarządzenie takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, w którym państwo członkowskie wyznacza specjalny obszar ochrony (SOO) i określa cele ochrony oraz pewne środki zapobiegawcze, nie zalicza się do „planów i programów”, w przypadku których ocena wpływu na środowisko jest obowiązkowa.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de Paix du canton de Visé — Belgia) — Michel Schyns/Belfius Banque SA

(Sprawa C-58/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 2008/48/WE — Obowiązki przedumowne — Artykuł 5 ust. 6 — Obowiązek wyboru przez kredytodawcę najbardziej odpowiedniego kredytu — Artykuł 8 ust. 1 — Obowiązek powstrzymania się przez kredytodawcę od zawarcia umowy kredytu w przypadku wątpliwości co do zdolności kredytowej konsumenta — Obowiązek dokonania przez kredytodawcę oceny stosowności zaciągnięcia kredytu)

(2019/C 263/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de Paix du canton de Visé

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Michel Schyns

Strona pozwana: Belfius Banque SA

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 6 dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nakazuje kredytodawcy i pośrednikowi kredytowemu wybór, spośród zazwyczaj oferowanych umów kredytowych, najbardziej odpowiedniego typu i najbardziej odpowiedniej wysokości kredytu, mając na uwadze sytuację finansową konsumenta w momencie zawarcia umowy kredytu oraz cel kredytu.
- 2) Artykuł 5 ust. 6 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nakłada na kredytodawcę obowiązek powstrzymania się od zawarcia umowy kredytowej, jeżeli nie może on rozsądnie ocenić — po przeprowadzeniu weryfikacji zdolności kredytowej konsumenta — że będzie on w stanie spełnić zobowiązania wynikające z planowanej umowy.

(¹) Dz.U. C 166 z 14.5.2018.